

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **J. P. (P.)**

o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 13 lutego 2024 r.

na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 19 stycznia 2023 r., sygn. VII

Ka 844/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 25
maja 2022 r., sygn. XVI K 517/20

na podst. art. 535 § 3 k.p.k.

postanowił:

- 1. oddalić kasację obrońcy jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego J. P.**

UZASADNIENIE

J. P. został oskarżony o to, że:

1. w dniu [...] 2020 r. około godziny [...] w C. przy ul. [...] w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, użył przemocy wobec P. G. . a następnie wepchnął pokrzywdzonego wbrew jego woli na tylną kanapę samochodu osobowego marki [...] nr rej. [...]

stanowiącego własność pokrzywdzonego, czym pozbawił go wolności, a następnie w/w pojazdem udał się wraz z pokrzywdzonym w kierunku miejscowości B., przy czym w trakcie jazdy gdy pokrzywdzony usiłował zatrzymać samochód poprzez zaciąganie hamulca ręcznego, bił pokrzywdzonego pięściami po twarzy trzymając w tym czasie w drugiej ręce przedmiot przypominający nogę od stołu, a nadto w trakcie jazdy stosując przemoc i groźby pozbawienia życia i zdrowia, zmusił pokrzywdzonego do określonego działania, tj. udostępnienia danych logowania do aplikacji bankowej, a następnie po dotarciu do miejscowości B., zatrzymał pojazd w lesie gdzie stosując przemoc w postaci szarpania, zmusił pokrzywdzonego do opuszczenia pojazdu, po czym wraz z drugą ustaloną osobą, w celu doprowadzenia w/w do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, bił pięściami, a także kopał P. G. po całym ciele, w wyniku czego pokrzywdzony został zmuszony do sporządzenia umowy kupna – sprzedaży samochodu [...] nr rej. [...] na rzecz J. P. , a także w wyniku w/w pobicia doprowadził pokrzywdzonego do stanu bezbronności i zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze znajdujące się w portfelu pokrzywdzonego w kwocie 300 zł, po czym zmusił pokrzywdzonego do zdjęcia wszystkich ubrań, a następnie odjechał samochodem pokrzywdzonego z miejsca zdarzenia, wyrzucając po drodze przez okno samochodu części jego garderoby, a w konsekwencji powyższego zdarzenia pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy i tułowia, stłuczenia nosa z otarciem nosa o wymiarach 0.5 x 0,5 cm. otarcia skóry lewej okolicy skroniowej z rumieniem 4 cm x 2.5 cm. rumienia skóry okolicy czołowo-skroniowej o wielkości 1 cm x 1 cm wraz z guzem, tj. podbiegnięciem krwawym, dwóch guzów w okolicy potylicznej o wymiarach 1.5 cm x 2.5 cm. siniaka w średnicy 3.5 cm w okolicy czołowej po stronie prawej ok. 2 cm nad prawym łukiem brwiowym, które spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.;

2. w nieustalonym czasie nie później niż do dnia [...] 2020 r. w B. w miejscu zamieszkania wbrew przepisom ustawy posiadał znaczne ilości środków

odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 133.48 grama netto oraz znaczne ilości substancji psychoaktywnych w postaci amfetaminy o łącznej wadze netto 143,55 gramów netto, czym czynił przygotowania do przestępstwa określonego w art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. przestępstwa wprowadzenia do obrotu substancji odurzających i psychotropowych i uczestniczenia w takim obrocie, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.;

3. w okresie od [...] 2019 r. do [...] 2020 r. w B. działając czynem ciągłym i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, co najmniej pięciokrotnie udzielił P. G. środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 5 gramów netto za łączną kwotę 150 zł, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.;
4. w okresie od [...] 2019 r. do [...] 2020 r. w B. działając czynem ciągłym wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, co najmniej dziesięciokrotnie udzielił P. G. środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 5 gramów netto, tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 25 maja 2022 roku, sygn. akt XVI K 517/20, Sąd Rejonowy w Częstochowie:

1. uznał oskarżonego J. P. a za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt. 1, spełniającego znamiona występku z art. 280 § 1 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
2. uznał oskarżonego J. P. a za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 2, spełniającego znamiona występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 57 ust. 1 ustawy z dnia

29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., ustalając, że oskarżony dopuścił się go w dniu 2 marca 2020 r. i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

3. uznał oskarżonego J. P. a za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 3, spełniającego znamiona występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., uzupełniając opis czynu o wskazanie, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a także ustalając, że oskarżony udzielił P. G. pięciokrotnie środka odurzającego w postaci marihuany i za to na podstawie art. 59 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;
4. uznał oskarżonego J. P. a za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 4, spełniającego znamiona występku z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., uzupełniając opis czynu o wskazanie, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec J. P. kary pozbawienia wolności i orzekł wobec niego karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy, co doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów wskazanych w pkt 1, 3, 4 w sytuacji, gdy:
 1. brak jest jednoznacznych dowodów przemawiających za przypisaniem oskarżonemu winy,

2. oskarżenie opiera się w istocie wyłącznie na podstawie zeznań pokrzywdzonego P. G. , które to zeznania są wzajemnie sprzeczne, do zeznań pokrzywdzonego należy podchodzić z dużą ostrożnością, pokrzywdzony podczas w toku postępowania przygotowawczego złożył zeznania, których następnie w toku postępowania sądowego nie podtrzymał w całości,
3. sąd przyjął, iż oskarżony dopuścił się czynu opisanego w pkt 1, podczas gdy materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżony D. Ś. kontaktował się telefonicznie i za pośrednictwem portalu społecznościowego z J. P. (okoliczność ta znajduje również potwierdzenie w lokalizacji telefonu oskarżonego J. P.), a zatem w dniu zdarzenia J. P. nie mógł być w C. i dokonać pobicia oraz uprowadzenia pokrzywdzonego, a zatem nie mógł działać wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i użyć przemocy wobec P. G. , a następnie wepchnąć pokrzywdzonego wbrew jego woli na tylną kanapę samochodu osobowego marki [...] nr rej. [...] stanowiącego własność pokrzywdzonego i pozbawić go tym samym wolności,
4. sam pokrzywdzony w toku postępowania sądowego wskazywał, iż do B. pojazdem poruszał się jedynie wspólnie z D. Ś. ,
5. pokrzywdzony w toku postępowania sądowego wskazał, iż „wiem, że pojechałem do D. Ś., bodajże moim samochodem chyba tam na B. pojechaliśmy. Pojechaliśmy sami, tylko ja i D. Ś.” (protokół rozprawy z dnia 21 lipca 2021r.), podczas kolejnego przesłuchania pokrzywdzony wskazał, iż „1.03.2020 r. spotkałem się z oskarżonym D. Ś. na P., niedaleko bloku D. Ś., nie pamiętam nazwy ulicy”, „Tego 1.03.2020 r. D. Ś. po prostu zadzwonił żeby się spotkać i porozmawiać. Na to spotkanie przyszedł sam” (protokół rozprawy z dnia 18 maja 2022 r.),
6. oskarżony substancje odurzające przyjęte w pkt 2 posiadał na własny użytek, oskarżony w toku postępowania wskazywał, iż jest uzależniony od narkotyków oraz leczył się odwykowo w M., a zatem z uwagi na stopień uzależnienia aby osiągnąć stan odurzenia substancjami potrzebował on większej ilości narkotyku, aniżeli osoba nieuzależniona, co uzasadnia ilość posiadanych substancji,

7. oskarżony wskazywał, iż wspólnie z pokrzywdzonym P. G. zażywali substancje odurzające, zdarzały się sytuacje, gdzie substancje te posiadał pokrzywdzony i udzielał je oskarżonemu,
8. sąd przyjął ilość i kwotę substancji odurzających wyłącznie na podstawie zeznań pokrzywdzonego, przy czym okoliczność ta nie została w żaden inny, wiarygodny sposób zweryfikowana, ani potwierdzona, przy czym pokrzywdzony posiadał interes w pomówieniu oskarżonego,
9. pokrzywdzony w toku postępowania wskazał, iż „nie miałem do czynienia z marihuaną, nie paliłem marihuany. J. P. nigdy nie dał mi marihuany, nie udzielił mi jej odpłatnie ani nieodpłatnie”, „Nie dostawałem ani nie kupowałem narkotyków od J. P. . Zeznałem tak, bo byłem zły na oskarżonych” (protokół rozprawy z dnia 21 lipca 2021 r.), podczas drugiego przesłuchania pokrzywdzony wskazał, że „Nie pamiętam, czy J. P. sprzedawał mi kiedykolwiek środki odurzające, marihuanę. Nie pamiętam czy razem z oskarżonym J. P. zażywaliśmy środki odurzające” (protokół rozprawy z dnia 18 maja 2022 r.), a zatem wersje zdarzeń podawane przez pokrzywdzonego są wzajemnie sprzeczne, a nie zostały poparte żadnym innym materiałem dowodowym,
co doprowadziło do niezasadnego przypisania oskarżonemu winy za zarzucane mu czyny;
10. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z eksperymentu procesowego i przyjęcie, iż przeprowadzenie tego dowodu jest niezasadne albowiem w sprawie wskazano różne wersje wydarzeń, przedstawili je pokrzywdzony i oskarżeni, a eksperyment procesowy miałby na celu odtworzenie zdarzeń w sposób odmienny niż pokrzywdzony P. G. , przy czym dla oceny wiarygodności relacji tego ostatniego wystarczające będą zebrane dotąd w sprawie dowody, w sytuacji gdy sąd przyjął, iż oskarżony w dniu zdarzenia opisanego w pkt I części wstępnej wyroku znajdował się w C. oraz siłą wepchnął pokrzywdzonego do pojazdu i pozbawił go wolności, czemu przeczy pozostały materiał dowodowy chociażby w postaci korespondencji

między dwoma oskarżonymi, a zatem przeprowadzenie eksperymentu procesowego było uzasadnione z punktu widzenia prawidłowych ustaleń faktycznych i obalenia wersji prezentowanych przez pokrzywdzonego,

11. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się czynów opisanych w pkt 1, 3 i 4 części wstępnej wyroku, w sytuacji gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do przeciwnych wniosków,
12. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w sytuacji gdy sprawstwo oskarżonego winno być dla sądu bezsporne, a zasada prawdy materialnej wprowadza w procesie karnym wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, rozumie się jednak przez nie ustalenia udowodnione, a więc takie, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzeniu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny, obowiązek udowodnienia odnosić należy jednak tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, jako że on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1 k.p.k.), a niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na jego korzyść (art. 5 § 2 k.p.k.);
13. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż swoim zachowaniem oskarżony zrealizował przesłanki wynikające z art. 57 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a przypisane mu w pkt II części wstępnej wyroku, a zatem czynił przygotowania do wprowadzenia substancji do obrotu i uczestniczenia w obrocie, w sytuacji gdy brak jest dowodów potwierdzających w/w twierdzenia, a oskarżony konsekwentnie w toku postępowania powyższymi okolicznościami zaprzeczał i wskazywał, iż posiadał środki odurzające na własny użytek,
14. rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary 1 roku pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt 2 części wstępnej wyroku oraz kary łącznej 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy ocena wszystkich okoliczności sprawy oraz właściwości oskarżonego uzasadniała

wymierzenie kary w dużo niższym wymiarze, zwłaszcza, iż oskarżony substancje odurzające posiadał na własny użytek, oskarżony był osobą uzależnioną, leczył się odwykowo w M., podczas spożywania substancji i w związku z silnym uzależnieniem dla uzyskania „efektu” uzależnienia oskarżony musiał zażyć o wiele więcej substancji, aniżeli osoba spożywająca substancję po raz pierwszy czy osoba nieuzależniona, oskarżony nie udzielał substancji innym osobom, nie czynił przygotowań do wprowadzania substancji do obrotu, ponadto oskarżony jest osobą niekaraną, nie wchodzi w konflikt z prawem, jego warunki i właściwości osobiste uzasadniają przyjęcie, iż nie wejdzie on ponownie w konflikt z prawem i będzie przestrzegał obowiązującego porządku prawnego.

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2023 roku, sygn. akt VII Ka 844/22, Sąd Okręgowy w Częstochowie zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 4 § 1 k.k. jako podstawę prawną rozstrzygnięć zapadłych wobec oskarżonego J. P. przyjął regulację kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r.;
2. w ramach opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku w miejsce numeru rejestracyjnego samochodu osobowego marki [...] „[...]” wskazał numer rejestracyjny „[...]”.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Kasację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca zarzucając:

1. rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak adekwatnego rozważenia przez sąd odwoławczy zarzutu względem art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej dowolną oceną dowodów w odniesieniu do oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego P. G. , w sytuacji gdy J. P. został przypisany czyn polegający na dokonaniu rozboju na P. G. poprzez użycie względem niego siły i pozbawienie go wolności, a następnie udanie się w kierunku B. pojazdem stanowiącym własność pokrzywdzonego, w sytuacji gdy na brak sprawstwa skazanego w tym zakresie świadczy chociażby lokalizacja

telefonu skazanego, a także to, że współoskarżony D. Ś. kierował do skazanego J. P. wiadomości wskazujące, że przebywa aktualnie z pokrzywdzonym, co zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uzasadnia przyjęcie, że skazany J. P. nie był obecny w dniu zdarzenia w C., a co za tym idzie nie wyczerpał on znamion przypisanego mu czynu, skazany nie dokonał pobicia oraz uprowadzenia pokrzywdzonego, skazany nie mógł działać wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i użyć przemocy wobec P. G. , a następnie wepchnąć pokrzywdzonego wbrew jego woli na tylną kanapę samochodu osobowego marki [...] nr rej. [...] stanowiącego własność pokrzywdzonego i pozbawić go tym samym wolności;

2. rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nieuzasadnione zaaprobowanie stanowiska sądu I instancji, w zakresie zrealizowania przez J. P. przesłanki wynikającej z art. 57 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a przypisane mu w pkt 2 części wstępnej wyroku, a zatem, że J. P. czynił przygotowania do wprowadzenia substancji do obrotu i uczestniczenia w obrocie, w sytuacji gdy brak jest dowodów potwierdzających w/w twierdzenia, sąd odwoławczy niezasadnie przyjął, iż środki te J. P. miał zamiar przekazywać osobom trzecim, podczas gdy skazany konsekwentnie w toku postępowania powyższymi okolicznościami zaprzeczał i wskazywał, iż posiadał środki odurzające na własny użytek, brak jest dowodów, które potwierdzałyby okoliczność, że skazany faktycznie środki przekazywał osobom trzecim;
3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaaprobowanie przez sąd odwoławczy stanowiska Sądu I instancji w zakresie czynu z pkt 3 i 4 części wstępnej orzeczenia i przyjęcie, że istotnie J. P. udzielał pokrzywdzonemu substancji odurzających, w sytuacji gdy pokrzywdzony zmieniał swoje zeznania, a przypisanie J. P. winy za te czyny oparte zostało wyłącznie na zeznaniach pokrzywdzonego, podczas gdy materiał dowodowy dotyczący udzielania środków odurzających sprowadza się do dwóch przeciwstawnych twierdzeń, pokrzywdzonego i skazanego, przy czym twierdzenia pokrzywdzonego nie

zostały potwierdzone żadnym innym obiektywnym materiałem dowodowym, a sprawstwo winno być dla sądu bezsporne;

4. rażącą niewspółmierność orzeczonej względem skazanego kary jednostkowej i kary łącznej pozbawienia wolności, podczas gdy ocena wszystkich okoliczności sprawy oraz właściwości skazanego uzasadniała wymierzenie kary w dużo niższym wymiarze, zwłaszcza, iż skazany substancje odurzające posiadał na własny użytek, był osobą uzależnioną, leczył się odwykowo w M., podczas spożywania substancji i w związku z silnym uzależnieniem dla uzyskania „efektu” uzależnienia musiał zażyć o wiele więcej substancji, aniżeli osoba spożywająca substancję po raz pierwszy, czy osoba nieuzależniona, skazany nie udzielał substancji innym osobom, nie czynił przygotowań do wprowadzania substancji do obrotu, skazany był osobą niekaraną, nie wchodził w konflikt z prawem, jego warunki i właściwości osobiste uzasadniają przyjęcie, iż nie wejdzie on ponownie w konflikt z prawem i będzie przestrzegał obowiązującego porządku prawnego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy istotnie okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało rozpoznanie jej na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k. kasacja może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem nie jest wystarczające samo stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu nie rozpoznał, naruszając art. 433 § 2 k.p.k. lub nie rozważył go należycie, czym dopuścił się obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z

art. 457 § 3 k.p.k., ale konieczne jest wykazanie, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, a nadto opisanie na czym ono polegało i dlaczego stanowi tak rażące naruszenie przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybienia w postaci bezwzględnej podstawy odwoławczej (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 28 marca 2017 r., III KK 490/16, LEX nr 2294385).

Podkreślenia przy tym wymaga, że w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, iż kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, nie zaś orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu, co *expressis verbis* wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że w kasacji nie można podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie organu *a quo*. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji, wskutek nierozpoznania lub nienależytego rozpoznania środka zaskarżenia. Wówczas w kasacji winny zostać podniesione i opatrzone pogłębioną argumentacją zarzuty wskazujące na wadliwe procedowanie tego sądu, w następstwie czego doszło do przeniknięcia uchybienia, którego dopuścił się sąd *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji (m. in. postanowienie SN z dnia 14 stycznia 2021 r., IV KK 438/20, LEX nr 3106214).

Powyższych wymogów kasacyjnych nie można traktować instrumentalnie, jedynie je markując poprzez literalne tylko przywołanie w formułowanych zarzutach norm art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., sugerując tym samym, iż kasacja dotyczy błędów popełnionych przez sąd odwoławczy, w istocie kwestionując tylko rozstrzygnięcia zawarte w orzeczeniu sądu I instancji. Analiza tymczasem wniesionej w niniejszej sprawie kasacji nie pozostawia wątpliwości, że jedynie pozornie czyni ona zadość wskazanym wyżej warunkom wniesienia nadzwyczajnego środka odwoławczego.

Już samo zestawienie zarzutów zawartych w wywiedzionej wcześniej apelacji z zarzutami podniesionymi w nadzwyczajnym środku zaskarżenia nie pozostawia wątpliwości, że celem skarżącego jest próba wywołania ponownej kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji. Skarżący w znacznej części ponawia

argumentację podniesioną w zwyczajnym środku odwoławczym wskazując, że zarzuty nie zostały prawidłowo rozpoznane. Na gruncie właściwym dla postępowania kasacyjnego ogranicza się zaś do prostego zanegowania konkluzji przyjętych przez sąd odwoławczy przeciwstawiając im własne spostrzeżenia. Treść nadzwyczajnego środka odwoławczego jednoznacznie wskazuje, że wobec niezadowolenia z rezultatu postępowania, domaga się on powtórnej oceny materiału dowodowego, ponownie podważając przy tym ustalenia sądu I instancji odnośnie do udziału J. P. w zdarzeniu z dnia [...] 2020 roku. Forsując zaś tezę o nienależytej kontroli odwoławczej obrońca zdaje się nie dostrzegać drobiazgowej augmentacji sądu odwoławczego przemawiającej za niepodzieleniem zarzutów apelacyjnych. Istota kasacji sprowadza się do kwestionowania oceny zeznań pokrzywdzonego P. G. , która rzetelnie dokonana została na etapie postępowania przed sądem I instancji, a sąd odwoławczy w odpowiedzi na zarzuty apelacyjne nader szczegółowo wskazał okoliczności, z powodu których relacja podawana przezeń na etapie śledztwa zyskała przymiot wiarygodności, co doprowadziło do uznania zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. za niezasadny. Przeprowadzając kontrolę odwoławczą sąd II instancji wyłuszczył wszelkie istotne okoliczności wykluczające zeznania pokrzywdzonego z postępowania sądowego. Zarzuty apelacji w tym zakresie zostały skonfrontowane przez sąd odwoławczy z całokształtem materiału dowodowego, na co klarownie wskazuje jego pisemne uzasadnienie. W kontekście tego ponowna próba zanegowania rzetelności postępowania odwoławczego na drodze postępowania kasacyjnego jawi się jako całkowicie bezzasadna. Powyższego nie jest w stanie zmienić powtórnie podnoszony argument odnośnie do logowań telefonu J. P. w czasie zdarzenia. Sąd odwoławczy wskazał, że okoliczność ta nie wyklucza udziału J. P. w inkryminowanym zdarzeniu – udział tego skazanego w zdarzeniu potwierdzony został nie tylko przez pokrzywdzonego, lecz także przez D. Ś. , który nie miał żadnego motywu by fałszywie pomawiać kolegę. Stąd też pierwszy z kasacyjnych zarzutów należało uznać za oczywiście bezzasadny.

Równie niezasadny był drugi z zarzutów podważających rzetelność przeprowadzonej kontroli odwoławczej. Na tym tle obrońca ponownie starał się zakwestionować ustalenie, że J. P. czynił przygotowania do wprowadzenia

substancji odurzających do obrotu i uczestniczenia w obrocie nimi. Słusznie sąd okręgowy dostrzegł, że nie polega na prawdzie twierdzenie obrońcy, że w sprawie nie zaistniały dowody pozwalające na podjęcie takiego ustalenia, a przede wszystkim brak jest dowodów by skazany przekazywał narkotyki osobom trzecim. W powyższym kontekście nie sposób nie dostrzec, że J. P. zarzucono przygotowanie do wprowadzenia substancji odurzających do obrotu nie zaś sam udział w obrocie. Na tle tego nie było koniecznym przekazywanie narkotyków osobom trzecim. Znamienne zaś pozostaje, że u skazanego ujawniono znaczną ilość narkotyków, wagę, znaczną ilość woreczków strunowych. To właśnie te okoliczności stały się istotnym fundamentem przyjętych ustaleń. Sam zaś fakt, iż skazany pozostawał osobą uzależnioną nie wyklucza możliwości popełnienia przypisanego mu czynu. W świetle zasad doświadczenia życiowego osoba posiadająca środki odurzające na własny użytek nie potrzebuje powyżej wskazanego asortymentu, który charakterystyczny jest właśnie dla osób co najmniej czyniących przygotowanie do wprowadzenia narkotyków do obrotu. Jak słusznie dostrzegł sąd odwoławczy, pośrednim dowodem wskazującym na zawinienie J. P. były także zeznania świadka P. S. . W świetle powyższego także drugi z zarzutów kasacji uznano za oczywiście bezzasadny.

Trzeci natomiast z wyeksponowanych w kasacji zarzutów rygorom postępowania kasacyjnego nie sprostał. Kwestionował on bowiem przepis, którego sąd odwoławczy nie stosował, tj. art. 5 § 2 k.p.k. Wskazać bowiem trzeba, że sąd odwoławczy jedynie kontrolował zaskarżony wyrok, w zasadniczej części utrzymując go w mocy. Chcąc skutecznie zaatakować w kasacji wniesionej na korzyść skazanego kwestię niezastosowania reguły *in dubio pro reo*, należało w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wskazać na rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k., ewentualnie w związku z art. 457 § 3 k.p.k. Tego jednak obrońca w omawianym zarzucie nie uczynił, co skutkowało jego oczywistą bezzasadnością.

Zarzut z kolei rażącej niewspółmierności kary jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalny (*vide* art. 523 § 1 zd. ostatnie k.p.k.), a tym samym nie mógł w ogóle podlegać merytorycznemu rozpoznaniu.

Tym samym Sąd Najwyższy uznał wniesioną kasację za bezzasadną w stopniu oczywistym, w konsekwencji po myśli art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego J. P. .

[J.J.]

[ał]